

Nejsem statistik, ba ani sociolog. Ale zajímalo by mě například, kteří lidé, z jakých vrstev a věkových skupin mají rádi žánr nazývaný folková hudba. Je nesporné, že v naší vlasti je folková hudba menšinový žánr. Po roce 1989 se chvíli zdálo, že střední popový proud, převládající po roce 1968 a jako ideologicky zcela neškodný prezentovaný v médiích, odejde do penze. Nedávno jsem si povídal s jedním novinářem z velkých a čtených novin. Je mu 35 let a hraje amatérsky starý bigbít. Nejde o jeho hudební vyznání, jen jsme vzpomínali na dobu po roce 1989, kdy on jako velmi mladý a já o něco starší jsme po určitou dobu vychutnávali pocit svobody. Tento pocit je dnes něčím samozřejmým. Ale o tom nechci rozumovat.

Po roce 1989 se zdálo, že se otevrou šuplíky, knižní trh se zahltlí tituly psanými tajně a hudba ožije těmi, kteří se vrátili z emigrace, či byli umlčováni.

Nějak se ale ten zázrak nestal a příští rok to bude dvacet let, co se stát měl. Spisovatelům se dříve říkalo "svědomí národa" a součástí tohoto svědomí zcela jistě byla i folková hudba v tom původním slova smyslu. Co se však stalo?

Myslím, že se nestalo nic nečekaného ani nepředvídatelného, jen jsme byli trochu naivní. Co vlastně dnes představuje škálu folkové hudby u nás? Má tento žánr nějakou budoucnost?

Generace dnešních padesátníků i vyšších věkových kategorií zpívala o něčem, co bylo pocitem celé generace, stejně jako americká beat generation či náš ground padesátých let vyjadřovali své názory na společnost. Nešlo jen o protest, stačilo prosté sdělení, že mladý člověk je objektem manipulace, stejně jako rodina. V této generaci vyrostla řada velkých lidí. Nemá smysl je jmenovat, stejně bych řadu z nich asi vynechal. Jenže sdělení generace otců, a dnes i generace promlouvající ke vnukům, ztrácí pro většinu dnešní mladé generace význam a smysl. Pocit nové generace, vyrůstající ve zcela nových podmínkách, v kultu peněz, tlaku na tvorbu kariéry, kultu mladé generace, kdy je ale v případě nepotřeby mladý člověk odhozen stranou, to je zcela něco jiného. Po té starší a dřevní generaci zůstanou jen hezké písničky a jen pár těch mladších, kteří mají čas na přemýšlení, se zahloubá i nad obsahem.

Obrazem dnešního folku je většina festivalů. V podstatě je to seřazení interpretů do jedné řady s tím, že většina z nich se objeví zase na další štaci. Dramaturgie je samozřejmě vedena i snahou získat co nejvíce platících diváků. Pod stejným, a možná více konzervativním, duchem se hraje v Country rádiu. Ostatní rádia tento žánr až na výjimky nehrají. Nelze se hněvat, ale

Quo vadis, folku?

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pondělí, 25 Srpen 2008 04:00

obchod je obchod a hovořit zde pouze o kamarádkém duchu trampů a "srdíčkových lidí" by bylo lhaním do kapsy.

Co ale převládá v současné generaci folkových muzikantů? Vyjadřují i oni své pocity a postoje tak, že nezůstane jen u chvilkového dojmu? Když se tak rozhlédnu kolem sebe, není to pohled příliš radostný. Samozřejmě, mohu jmenovat kapely a interprety, kteří převyšují okolí, ale jde o menšinu. V podstatě jde o menšinu muzikantů pro menšinu publika. Přiznejme si, že se nakonec všichni známe, stále se setkáváme. Soutěže těch úplně nejmladších mě poslední dobou nepřesvědčují o tom, že by se zde klubalo něco velikého. Poukaz na nezralost pokládám spíše za výmluvu. Takový Václav Hrabě nebo Jiří Orten byli zralí v podstatě již v pubertě. Velký duch se prosadí v každém prostředí a v každé době. Spíše je to tím, že většina mladých lidí se orientuje zcela jinak. Jsou výjimky, samozřejmě. Mé dvě již dospělé dcery byly oněmi výjimkami na všech stupních vzdělání bez komunikace s většinou spolužáků. Naštěstí obě našly své malé komunity i partnery stejného vyznání.

Ale nechci nad folkem, který občas cítím jako šed', dělat kříž. Spíše jde o to více hledět kolem sebe, než do sebe. Snažit se stále o definice žánru, někdy až militantně, nemá smysl. Spíše by měly být otevřené dveře i duše všemu, co nás osloví a něco nám přinese, ať fouká vítr z folku nebo zcela odjinud. Mentorovat a vzpomínat na krásné časy, to jsou řeči starých zbrojnošů, kterým jsem se jako kluk jen smál. Tak se, folku, někdy sám nad sebou zamysli. Myslím, že už je čas.